

Поміж злодіїв

Читацький клуб Різ Візерспун рекомендує

Фейбл ніколи не забуде, як мати загинула під час невблаганної бурі, як тато кинув її саму на острові виживати поміж злодіїв та бездушних добувачів дорогоцінного каміння. Колись маленька на-лякана дівчинка, тепер горда й сильна донька моря, яка навчилася нікому не довіряти й завжди покладатися тільки на себе, вона не має куди вертатися, проте єдине, що рухає нею, — жага вибратися з цього клаптика суші, знайти батька й забрати належне. Дівчина звертається по допомогу до молодого торговця на ім'я Вест. Вона не здогадується, ким став її батько, та й Вест зовсім не той, ким видається. Але іншого шляху немає: разом їм доведеться пережити більше, ніж підступні шторми та помсти покидьків. Звісно, якщо вони обидва хочуть вижити в цій пригоді.

Байдуже, що в неї
нема нічого, —
вона мусить
перемогти!

Поміж злодіїв

ЕДРІЄНН ЯНГ

Бестселер за версією *THE NEW YORK TIMES*

Vivat
видавництво

ЕДРІЄНН ЯНГ

L
ПОМІЖ ЗЛОДІІВ

2023

ISBN 978-617-17-0078-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням: Young A. Fable / Adrienne Young. — New York : Wednesday Books, 2020. — 368 p.

Переклад з англійської *Юлії Шекет*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пацук*

УДК 821.111(73)

Я60

Фейбл ніколи не забуде, як мати загинула під час невблаганної бурі, як тато кинув її саму на острові виживати поміж злодіїв та бездушних добувачів дорогоцінного каміння. Колись маленька налякана дівчинка, тепер горда й сильна донька моря, яка навчилася нікому не довіряти й завжди покладатися тільки на себе, вона не має куди вертатися, проте єдине, що рухає нею, — жага вибратися з цього клаттика суші, знайти батька й забрати належне. Дівчина звертається по допомогу до молодого торговця на ім'я Вест. Вона не здогадується, ким став її батько, та й Вест зовсім не той, ким

видається. Але іншого шляху немає: разом їм доведеться пережити більше, ніж підступні шторми та помсти покидьків. Звісно, якщо вони обидва хочуть вижити в цій пригоді.

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-930-6 (укр.)

ISBN 978-1-250-25436-8 (англ.)

© Adrienne Young, 2020

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2023

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Цей покидьок знову від мене тікав.

Крізь гілля дерев було видно, як Кой із компанією здійсмають фонтани піску, відштовхуючи суденце від берега. Ялик ковзнув на воду, і я помчала швидше, перестрибуючи босими ногами через покручені корені та врослі в стежину каменюки. Продерлася крізь хащі, саме щоб ухопити оком самовдоволену посмішку на Коевих губах і розпущене вітрило.

— Кою! — гукнула, та якщо він і розчув мене крізь гуркіт хвиль, то знаку не дав.

Я скотилася зі схилу й ускочила у клапті піни, що її лишила відпливна хвиля; ступня занурилася в мокрий пісок, і я стрибнула, відштовхнулася ногами й полетіла через бурун до корми. Рукою вхопилася за леєр¹ і врізалася в корпус: ноги волочилися по воді, а ялик відпливав. Ніхто й руки мені не подав, я сама підтягнулася й перевалилася через борт зі здушеними прокльонами.

— Незлецький стрибок, Фейбл. — Кой ухопився за румпель, пасучи зосередженим поглядом обрій і стернуючи до південного рифу². — Не знав, що ти з нами.

Я збрала волосся у вузол на маківці й люто втупилася в цього негідника. Це вже втретє за тиждень він намагався лишити мене на березі, коли добувачі коштовного каміння виходили в море занурюватися. Якби Спек не пиячив по пів дня, я платила б йому, а не Коеві, щоб відвіз до рифу. Та мені потрібен був човен, на який можна покластися.

Вітрило заполоскалося над головою, спіймавши вітер, і ялик рвонув уперед, а я відшукала собі місце й сіла між двома добувачами, шкіра яких зашкарубла від сонця й солі.

Кой простягнув до мене руку.

— Давай мідяка.

Я позирнула поверх його голови на бар'єрні острови, де щогли торгових суден хилилися й погойдувалися від бурхливого вітру. «Жоржини» там іще не було, проте до заходу сонця корабель мусив підійти. Видобула з гаманця монетку та, зціпивши зуби, жбурнула Коеві в долоню. Він уже стільки тої міді на мені заробив, що достоту я заплатила за половину ялика.

Ми пришвидшилися, і море завирувало навколо, густішаючи з нашим просуванням від блідої бірюзи на мілководді до темної синяви далі й глибше. Коли човен кренився, мене хилило назад — аж так, що я могла торкатися рукою поверхні води. Сонце виповзло на середину неба, і ми мали ще кілька годин до відпливу. Більше, ніж треба, щоб наповнити торбу гранатами-піропами на продаж.

Я тугіше затягнула ремінь і перевірила всі інструменти.

Молоток, зубило, кайло, лінза, лопатка.

Більшість добувачів кілька місяців тому вже перебралися зі східного рифу, та нутро підказувало мені, що в цих водах іще ховаються піропи, і я мала рацію. Кілька тижнів попірнавши на тому відтинку самотійно, я знайшла біля одного шельфу цілий поклад, і ті камінці наповнили мій гаманець монетою.

Я підвелася, і вітер хльоскав мене, жбурляючи пасма вогненно-рудого волосся просто в обличчя. Ухопилася за щоглу й перекилася через борт, промацуючи поглядом воду, яка нуртувала довкола.

Ще ні.

— Коли ж ти нам нарешті розкажеш, що там знайшла, Фейбл? — Кой стиснув румпель і зазирнув мені у вічі.

Його власні очі були темні, як найтемніші ночі на острові, коли штормить так, що не видно ні неба, ні зірок.

Решта мовчки витріщалася, чекаючи на відповідь. Я постерегла, як вони пильно придивлялися до мене на причалі, чула, як перешіптувалися на березі. По кількох тижнях небагатої здобичі на рифах добувачі ставали дедалі тривожнішими, і це було недобре. Та я не очікувала, що саме Кой зрештою поставить мені запитання руба.

Я знизала плечима.

— Морські вушка³.

Кой засміявся, похитавши головою.

— Морські вушка! — повторив він.

Кой був молодший за більшість добувачів на Джевалі, його засмагла шкіра ще не вкрилася зморшками й білими цяточками від постійного перебування на сонці. Та він здобув собі вдсятеро вагоміше місце серед них, поцупивши достатньо монети, щоб придбати ялика та самостійно держати перевіз.

— Ну так, — відказала я.

Коли він позирнув на мене знову, посмішка наче випарувалася з його очей, і я стиснула зуби, докладаючи зусиль, щоб він не помітив, як смикається в мене кутик рота. Спливло чотири роки, як мене кинули на розпеченому березі, лишили напризволяще. Доводилося відшкрібати корпуси суден за пайку тухлої риби, знову й знову терпіти побиття за те, що пірнала на чужій території. На Джевалі я вже зазнала жорстокості, та досі мені вдавалося не потрапляти під руку Коеві. Те, що він звернув на мене увагу, дуже небезпечно.

Я ступила на корму, не ховаючи злої посмішки, яка палала в мене на губах так само, як та, що він нею світився, тікаючи з берега. Він був покидьок, та я була не ліпша. А якщо показати йому, як сильно боїшся, — тільки станеш легшою жертвою. Мені треба було прихитритися вижити на Джевалі, і я б руку віддала на відруб, аби не дозволити комусь позбавити мене можливості звідси вибратися. Не тоді, коли вже так наблизилася до мети.

Я відпустила щоглу, ялик вислизнув із-під ніг, і я пірнула. Усім тілом врізалася в море; навколо струменіли прозорі бульбашки, а я виборсувалася на поверхню, відчайдушно шарпаючи кінцівками, щоб не задубіти. Край східного рифу стримів у течію, і на цьому боці острова вода була холодніша. Це була прикмета, завдяки якій я знала, що там, унизу, лишилися ще гранати, не все повитягували.

Коїв човен летів геть від мене під усіма вітрилами, напнутими на тлі безхмарного неба. Коли він зник за бар'єрними островами, я повернула в протилежному напрямку, до берега. Пливла, зануривши обличчя у воду, щоб пильнувати риф під собою. На коралах рожевими,

помаранчевими й зеленими плямами мінилося сонце, ніби на сторінках атласу, що колись лежав, нерозгорнутий, на батьковому столі. Моєю «зарубкою» був яскраво-жовтий корал «морське віяло» з поламаним щупальцем.

Я підпливла, ще раз перевірила ремінь і поволі вдихнула на всі груди, а відтак видихнула в такому самому ритмі — як мене вчила мати. Легені мені розтягнулися й стиснулися, випустивши повітря знайомим поштовхом межі ребрами, і я прискорила розтягування, вбираючи й виштовхуючи дух ривками, нарешті глибоко вдихнула й пірнула.

Гребла, розрубуючи воду, прямуючи до різнокольорового сяйва на дні; вуха швидко заклало. Усе тіло відчуло міцні обійми тиску, я занурювалася дедалі глибше, аж поки не відчула, що товща виштовхує мене назад. Проминув косяк смугасто-рудих зебрасом, покружляв навколо мене, поки спускалася. Безмежна блакить простягалася на всібіч. Ноги м'яко торкнулися підводної лави зелених коралів, що тягнулися вгору, ніби покручені пальці. Схопилася за виступ скелі над ними, спускаючись до пролому.

Уперше я натикнулася на піроп, коли нишпорила рифом, шукаючи крабів, щоб заплатити старому в доках за полагодження моєї лінзи. М'який наспів дорогоцінного каменю серед тиші відгукнувся мені в кістках, і, проваландавшись три дні поспіль у намаганнях його відкопати, я нарешті вхопила удачу за хвіст. Я відштовхнулася від виступу, і він розколовся, лишивши криву базальтову смугу, поцятковану характерними білими вкрапленнями, такими знайомими. Вони могли означати тільки одне: піропи.

За останні три місяці завдяки цьому сховкові я збила з торговців «Жоржини» більше монети, ніж за попередні два роки. Ще кілька тижнів — і мені вже не треба буде пірнати біля цих рифів.

Ставши на виступ, я притиснула долоню до скелі, обмацуючи вигини підводного хребта. М'яке тремтіння дорогоцінного каменю дзижчало мені під пальцями, ніби довге відлуння, коли метал б'ється об метал. Дослухатися до каменів теж навчила мене мама. Сховавшись глибше на «Жайворі», вона вклала їх мені в долоню по одному, нашіптуючи про кожний, поки команда спала в гамаках, почеплених до перебірок⁴.

«Чуєш? Відчуваєш?»

Я повитягувала інструменти з кишень у ремені та прилагодила зубило до найглибшого жолоба, а тоді вдарила по ньому молотком, поволі відколюючи верхній шар. Судячи з форми кута, під ним був чималий шмат піропу. Може, на чотири мідяки.

Навколо мене мигтіло сонячне сяйво на сріблястих лусочках: косячки рибок прибували вхопити поживи. Я підвела очі, мружачись проти сонця. У туманній далині, нижче за рифом, біля поверхні коливалося якесь тіло. Останки добувача, який із кимось не поладнав чи не сплатив боргу. Ноги прикуті до величезної скелі, укритої баянусами⁵: обшматувати кості доручили морським створінням. Це не вперше я вже бачила результат винесеного вироку; якби повелася необережно, мене спіткала б така сама доля.

Залишки повітря палали в грудях, руки й ноги змерзли, і я стукнула зубилом востаннє. Цупка біла кірка тріснула, і я всміхнулася, аж кілька бульбашок злетіло з губ: вивільнився нерівний шматочок каменю. Я торкнулася склянистого червоного гранату, який позирав на мене каламутно-кривавим оком.

Коли по краях зору вже темніло, я відштовхнулася від скелі й впливла на поверхню: легені благали повітря. Рибки навколо мене розсипалися, ніби уламки розбитої веселки; я виринула з води, важко хапаючи повітря. Хмари над головою збиралися тонкими пасмами, та на обрії око зачепилося за густішу синь. Того дня в повітрі відчувався присмак шторму. Якщо він завадить «Жоржині» підійти до бар'єрних островів до заходу сонця, доведеться зберігати піропи довше, ніж це безпечно. У мене було чимало схованок, та день по дню за мною стежило дедалі більше очей.

Я лягла на спину, підставляючи сонцю якомога більше себе, щоб зігрітися. Світило вже закочувалося за похилий хребет, що сягав Джевала, а щоб витягти піропи, треба пірнути ще принаймні шість чи сім разів. Я маю бути на іншому кінці рифу до того часу, як по мене повернеться Кой.

Якщо він повернеться.

Ще три-чотири тижні — і мені вистачить на дорогу до Звуження, де я знайду Сента і змушу його дотриматись обіцянки. Мені було всього чотирнадцять років, коли він викинув мене на безславному острові злодіїв, і відтоді я щодня гарувала, намагаючись наскребти грошей, щоб вибратися звідси та знайти його. За чотири роки спало на думку: а чи впізнає він мене, коли нарешті постукаю у двері? Чи згадає, що сказав, коли вирізував оте мені на руці своїм ножем із китового вуса?

Та мій батько не з тих, хто забуває.

Я теж.

¹ Леер (мор.) — туго напнутий трос, обидва кінці якого закріплені на судових конструкціях. Тут: огороження на палубі, яке запобігає тому, щоб людина впала за борт. (Тут і далі прим. ред.)

² Риф (геол.) — пасмо підводних або невисоких надводних скель на мілководді.

³ Морські вушка — їстівні молюски, мають цінні перламутрові раковини.

⁴ Перебірка (мор.) — вертикальна стінка всередині корпусу судна, що розділяє внутрішній простір на відсіки.

⁵ Балянус, або морський жолудь, — рід вусоногих ракоподібних тварин.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Правил було п'ять. Усього п'ять.

І я повторювала їх для батька відтоді, як навчилася залізати на щоглу з мамою. При тьмяній свічці у своїй каюті на «Жайворі» він пильнував мене, в одній руці затиснувши перо, а другою притримуючи зеленкувату склянку з хлібною горілкою, що стояла на столі.

- 1. Тримай ножа там, звідки можеш дістати.*
- 2. Ніколи й нізащо не боргуй ні перед ким.*
- 3. Ніщо не дається задурно.*
- 4. Завжди роби з правди брехню.*
- 5. Ніколи, за жодної обставини не показуй, хто для тебе важливий.*

Я жила за правилами Сента всякий день відтоді, як він покинув мене на Джевалі, і вони рятували мені життя. Принаймні їх він мені залишив, коли відплив геть, не озирнувшись.

Коли вже вертали до берега, над головою загуркотів грім, небо потемніло, а повітря ожило від шепоту бурі. Я витріщалася в обрій, роздивляючись, якої форми хвилі. «Жоржина» має бути в дорозі, та, якщо штормитиме сильно, корабель не підійде до бар'єрних островів аж до ранку. А якщо він не прийде, мені не продати товар.

Коеві чорні очі позирали на сітку з морськими вушками, де в одній з мушель був схований гаманець із піропами, що їх я збрала на рифі. Я вже не та дурненька дівчинка, що була колись. Швидко зметикувала: чіпляти гаманця до ремня, як інші добувачі, — означає напошуватися, щоб його звідти відрізали. І я ніяк цьому не зараджу. Я фізично слабша за них. Тож ховала дорогоцінні камені й монети у випатраних рибинах і мушлях — відколи в мене вкрали здобич.

Помацала кінчиком пальця шрам на зап'ястку, ведучи за його жилкою, подібною до потрійного деревного кореня, що тягнувся

передпліччям до внутрішнього боку ліктя. Тривалий час то було єдине, що допомагало мені вижити на острові. Джевальці страшенно забобонні, ніхто не бажав зв'язуватися з дівчиськом, котре має таку позначку. Вже за кілька днів по тому, як Сент мене тут залишив, старий на ім'я Фрет пустив у доках чутки, ніби мене прокляли морські демони.

Ялик сповільнився, я підвелася й, закинувши сітку на плече, перестрибнула через борт. Вибираючись на мілину, шкірою відчувала Коїв погляд і чіпке лушпиння його шепоту за спиною. На Джевалі кожен сам за себе, хіба щось можна вхопити підступом. Оцим Кой і переймався: замишляв щось недобре.

Я рушила узбережжям до гірського хребта, позираючи на скелю, що височіла попереду: чи не падає тінь, чи за мною, бува, ніхто не йде. Море потемнішало, набувши фіолетового забарвлення, сонце щезало, і останній відчайдушний відблиск світла танцював на поверхні води.

Мозолястими пальцями намацала в чорній скелі знайому розколину й подерлася нею дедалі вище, аж поки в обличчя не вдарили бризки води, яка билась об камінь з того боку. Кінець мотузки, яку я закріпила на прискалку, булькнув у воду.

Витягла тріснуту мушлю із сітки й висипала її вміст за пазуху. Підвелася й набрала повні груди повітря. Коли вода піднялася і хвиля розбилась об камінь, я стрибнула з прискалка в море. Щохвилини воно темнішало, та я трималася за мотузку і спускалася до тіней, у зарості водоростей, де довжелезні, схожі на стрічки пасма тягнулися з дна, мов товсті хилиткі нитки. Знизу їхнє листя скидалося на золотавий дах, що підкреслював зелень води.

Я пливла далі, рибки крутилися навколо, прослизаючи між водоростями, а на них полювали рифові акули, здобуваючи собі вечерю. Бухта — одне з небагатьох місць, де мені дозволили рибалити, бо в бурхливих хвилях важко ставити очеретяні пастки, якими благополучно користувалися інші добувачі. Та плетені верші-кошики, що їх навчив мене робити батьків штурман, не боялися таких випробувань. Я намотала товстеньку мотузку на кулак і смикнула, проте вона не піддалася: її заплутало в камінні течією. Намацавши

ступнями вершечок пастки, уперлася в скелю, намагаючись витягнути кошик, що наполовину вгрузнув у мул. Той не ворухнувся; я сповзла нижче, учепилася пальцями у плетену кришку і смикнула так, що вона аж порвалася, а мене відкинуло на каменяку, яка стирчала за спиною.

Не встигла закрити пастку, як звідти вихопився окунь, — я лише вилаялася, проводивши рибу поглядом. Щоб і другий не втік, притиснула кришку до грудей і міцно обхопила вершу однією рукою.

Мотузка виводила з дна нагору, і я йшла за нею, поки не дісталася схованого в тіні зубчастого виступу. Зубилом виколупала незакріплену каменяку, яку перед тим заліпила водоростями, і та вивалилася мені на долоню, відтуливши видовбану ямку. У ній, мов друзки скла, зблискували гранати, що їх я зібрала за ці два тижні. Це був один із небагатьох моїх іще не розпечатаних сховків на острові. У цій бухточці я рибалила вже кілька років, і всі, хто помічав мене тут, бачили, як я підіймаюся зі здобиччю. А якби хто вирішив, що я тримаю тут камені, то все одно не знайшов би їх.

Наповнивши кишеню на ремені піропами, я сунула каменяку назад. М'язи на ногах уже пекли, виснажені кількогадинними пірнаннями, і з останніх сил я піднялася на поверхню. Коли хапала нічне повітря ротом, здійнялася хвиля. Я кинулася до прискалка, поки вода не потягла мене в море.

Однією рукою підтягнулася нагору й повалилася на пісок, відсапуючись. Над головою вже блимали зорі, проте на Джевал швидко сунув шторм, і запах вітру свідчив: ніч буде довгою. Вітри розгойдували мою халупку на скелях, та я все одно не склепила очей: треба було охороняти камені й монету. Якось мій табір уже перетрусили, поки я спала; більше так ризикувати не можна.

Я сунула рибину, що звивалася, у сорочку, а порвану вершу перекинула через плече так, що вона повисла за спиною. На дерева спала темрява, тепер я відшукувала шлях за місячним світлом; стежка вигнулася до стрімчака, і довелося тулитися до крутого схилу. Коли доріжка раптом уперлася в гладкий камінь, я подерлася на нього, хапаючись руками та ставлячи ноги в опори, що повибивала в скелі. Забравшись нагору, підтягнулася й озирнулася на доріжку.

На ній було порожньо, лише дерева тихенько погойдував бриз і блідо світився холодний пісок. Решту шляху я бігла, поки рівна дорога різко не обірвалася над берегом далеко внизу. З кручі розгортався краєвид на бар'єрні острови, непомітні в темряві, однак мерехтіли плями світла від кількох ліхтарів, що звисали зі щогл суден, поставлених на причал на ніч. На цьому місці я сиділа щоранку, очікуючи на повернення батькового корабля, попри те що тато не обіцяв повернутися.

Хіба лиш за два роки я в це повірила.

Я скинула вершу біля вогнища та розстебнула важкий ремінь. Вітер посилювався, я обхопила товстий стовбур, що нависав над кручею, і поволі видряпалася нагору. Земля опинилася далеко внизу, тепер я позирнула на берег, що лежав не менш ніж у ста футах⁶ піді мною. На піску біло пінилися нічні хвилі. Більшість добувачів заважкі, щоб вилізти на це хирляве деревце, не переламавши гілок і не розбившись на смерть. Я й сама мало не впала разів зо два.

Підлізши впритул, я сунула руку в дупло між двох вибуялих гілляк. Намацала гаманець і скинула його на землю, а тоді злізла сама.

Розвела багаття й насадила рибину на рожен, усівшись у зручній заглибині в брилі, з якої проглядалася доріжка. Якби тут хтось нишпорив, я побачила б його раніше, ніж він мене. Просто треба протриматися до ранку.

Потрусила гаманець, монетки дзенькнули й висипалися на пісок. Аверси й реверси виблискували в місячному світлі, я рахувала і складала акуратні стосики.

Сорок два мідяки. Після всіх витрат на ялики мені потрібно ще вісімнадцять — і можна домовлятися з Вестом про перевезення. Відклала навіть копійчину на їжу та нічліг, поки не розшукаю Сента. Відтак лягла на землю, звисила ноги з кручі й лежала собі, витріщаючись на місяць і слухаючи, як рибина потріскує на вогні. Наді мною висів ідеально рівний молочно-білий серпик молодика, легені вбирали солонувате, просякнуте кипарисовим духом повітря, яким дихаєш тільки на Джевалі.

Першу ніч на острові я заснула на б́ерезі: у лісок, де коло багать стояли намети, заходити побоялася. Прокинулася від того, що якийсь

чоловік обмацував на мені куртку, шукаючи по кишенях монети. Нічого не знайшовши, штурхнув мене на холодний пісок та й пішов геть. Лише за кілька днів я допетрала: щоразу, коли рибалитиму на міліні, хтось чигатиме на пляжі, щоб відібрати весь улов. Мало не місяць харчувалася водоростями, поки не познаходила місцини, безпечні від грабунку. Тільки за рік мені нарешті вистачило монети, заробленої чищенням чужого улову та продажем мотузок із пальмового волокна, щоб придбати у Фрета добувацький інструмент (сам-бо Фрет постарішав і вже не годен був пірнати).

Хвилі вниз, гнані штормовим вітром, люто гамселили в берег, і на мить я замислилася: а чи сумуватиму за всім цим? Щось із життя на Джевалі вже вросло мені під шкіру. Сіла, озирнула повитий ніччю острів, де вершечки дерев хвилювалися в п'їтьмі, мов збурені води. Якби це не була моя в'язниця, могла б навіть визнати це місце красивим. Та ні, воно не моє.

Хоча могло б стати. Я могла б зробитися однією з них, гарувати, а згодом відкрити власну справу з продажу дорогоцінних каменів на бар'єрні острови, як чимало місцевих. Та якщо я добувачка з Джевала, то достоту не донька Сента. А може, і це вже неправда.

Досі пам'ятаю наспів у череві корабельного корпусу, чую рипіння гамака. Запах батькової люльки, стукіт черевиків об палубу. Я не з тих міст, що розташовані обабіч Звуження, не з їхніх доків. Свою батьківщину я втратила.

Далеко звідси, де місячне сяйво торкається чорного шва виднокола, у водах Грозвих Тенет покоїться «Жайвір». І хай куди піду, я не дістануся додому. Позаяк мій дім — на дні моря, де спочивають кістки моєї матері.

[6](#) 1 фут дорівнює 30,48 сантиметра.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Як сходило сонце, я вже стояла на скелі, споглядаючи «Жоржину». Корабель підійшов ще затемна, попри лютий шторм, що налетів із Безіменного моря. Не спала всю ніч, вдивляючись у вогнище, поки його не загасив дощ; тепер падала з ніг і все тіло ломило після трьох днів безперервного пірнання.

Та Вест не любить, якщо його змушують чекати.

Коли спустилася на берег, біля крайки вже дожидали ватаги добувачів. Мені вистачило клепки заплатити Спекові на місяць уперед за місце на ялику. Перевізник валявся на піску, закинувши руки за голову, а капелюха насунувши на обличчя. На Джевалі, якщо маєш човна, не треба ані пірнати, ані гендлювати, бо кожен добувач на острові тебе потребує. Ялик — це ніби бездонний горщик монет, і Спек найбільше з усіх не був вартий такого везіння.

Угледівши мене, він скочив, вишкіривши гнилі зуби в широкій посмішці.

— Добр-раночку, Фей!

Кивнула йому, задерши підборіддя, жбурнула в човен торбу й сама перелізла через борт. Ніхто й не почухався посунутися, тож я стала на носі, однією рукою обхопивши щоглу, а другою притримуючи під сорочкою гаманець із каменями-жаринами. Коїв ялик уже щезав із виду біля бар'єрних островів, так щільно напакований тілами, аж ноги стирчали з усіх боків.

— Фейбл! — Спек прохально усміхнувся, я позирнула на нього й дотямила, чого він хоче.

Звільнила вітрило, воно розгорнулося, і човен відчалив. Добувачі розпитували мене про таке, з чим ніколи не чіплялися одне до одного. Як на них, мала бути вдячною, що не потопили мене на міліні ще миршавим дитям, — та, правду кажучи, ніколи мені не допомагали. Жодного разу не нагодували, коли випрошувала недоїдки, ані

запропонували вкритися від шторму. Кожен кусень їжі, кожен шматочок піропу діставався тяжкою працею, іноді зі смертельним ризиком. А я ще мала їм дякувати за те, що досі дихаю.

Вітер посилювався, ми прорізували ранкові води, немов гарячий ніж розтинає податливий лій. Мені не подобалася ця спокійна гладінь, що виблискувала, ніби свіжовиплавлене скло. Лякає таке сонне море, коли знаєш, яким кровожерним воно буває.

— Ворд каже, ти знайшла новеньку ничку піропів, Фей, — прорипів Спек, кидаючи румпель і підходячи до мого місця біля щогли.

Від нього тхнуло саморобною хлібною горілкою; я відвернулася, підставивши обличчя вітру. Відчувши, як усі на мене витріщилися, міцніше притиснула руку до гаманця.

Спек помахав перед моїм носом розчепіреною долонею.

— Та я шо, я нічо.

— Угу, — промимрила я.

Той нахилився ближче і стишив голос:

— Тіко тре' побалакать.

Я позирнула на нього, намагаючись відчути, що криється за цими словами.

— Про що?

Він зиркнув через плече, срібна кіска висмикнулася з-під сорочки, за яку він її заправляв.

— Тут подейкують, де ти ховаєш усеньку ту грошву.

Добувач, що сидів праворуч від мене, засовався, нашорошивши вухо.

— Я б на твоєму місці в це не лізла, Спеку. — Розправила плечі й прихилилася до щогли.

З добувачами треба поводитися так, ніби не боїшся їх, навіть якщо нажахана такою мірою, аж глитаєш, щоб притлумити нудоту. Спек нешкідливий, та на всьому острові таких, кого не варто страхатися, одиниці.

— Та то ясно, — закивав він. — Я чисто, щоб ти знала.

— Маєш на увазі: чисто, щоб вициганити ще мідяка, — відрізала я.

Знову вишкірився в посмішці, відтак потягнув шию та знизав плечима.

— Ти мене переоцінюєш. За чутки я не плачу.

Повернулася до нього спиною, показуючи, що з мене досить цієї розмови. Мені потрібно ще принаймні три тижні, щоб накопичити достатньо монети за перевезення, та якщо такі розмови поміж добувачів уже пішли, я стільки не протримаюся.

Спек замовк; чутно було лише хлюпіт води об борти та висвисти вітру. Ми обігнули бар'єрні острови, і завидніли біло-смугасті вітрила «Жоржини», що стала на якір за найдальшою височиною. Спек потихеньку сповільнив хід. Я вже бачила на пристані квадратні плечі Веста — чорний силует проти ранкового сонця: він вдивлявся в море.

Я підвела руку й помахала, розчепіривши пальці на вітру; він помітив — і тієї ж миті зник у натовпі.

Спек опустив вітрило, ми підійшли до причалу, і, перш ніж перевізник устиг розтулити рота, я схопила канат, укладений в бухту, і кинула швартови. Петля зачепилася за кутовий кнехт⁷, я зіскочила з палуби, уперлася у причал п'ятками й, перебираючи руками, підтягнула наш човен. Мокре мотуззя зарипіло, напинаючись, а зачувши глухий стукіт весла, Фрет, що вмовстився на ослоні, підвів голову.

Між ногами в нього стояв плетений з очерету кошик, повний мушель, назбираних на міліні. Він давно вже втратив усі свої добувацькі здібності, проте й досі щотижня гендлював на бар'єрних островах, пропонуючи штуки, що таких більше нікому й не знайти. Це він перший сказав, ніби я позначена морськими демонами, це він продав мені свого добувацького ременя, змусивши порушити батьківські правила. Бо скільки живу, стільки перед ним у боргу — і за одне, і за друге.

— Привіт, Фейбл. — Він кривувато посміхнувся, позираючи, як я вибираюся на пристань.

— Привіт, Фрете. — Проходячи повз, злегка плеснула його по плечу — я вже дивилася вперед, туди, де біля «Жоржини» чекав на мене Вест.

На серпанковому ранковому сонечку вздовж вузького дерев'яного помосту стояли добувачі, торгуючись із гендльрами, б'ючись за

мідяки. Джевал славився піропами, схованими під його рифами, і хоча це був не найцінніший камінь, проте знайти його можна було тільки тут.

А гендлярі прибували не лише по гранати. Джевал — єдиний клопоть землі між Звуженням і Безіменним морем, і чимало кораблів зупиняються тут посеред подорожі просто поповнити припаси. Джевальці сюди-туди тягали причалом кошики курячих яєць, в'язанки риби, мотки мотузки, нахвалюючи свій крам матросам, які стояли, спершися на бортові леєри.

Коли проштовхувалася крізь тісну юрбу чоловіків, попереду здійснювався крик; я посунула вбік, та хтось уже вгатив комусь кулаком. Зчинилася бійка, мене відтіснили на край пристані, і повз мене, мало не збивши з ніг, у воду скотився кошик коров'якового листя. По нього кинулися двоє чоловіків, а я зачекала, поки колотники віддаляться, щоб можна було пройти.

Вест ніби відчув моє наближення: озирнувся, щойно я проштовхалася крізь натовп. Так і стояв, блимаючи на мене блідо-зеленими очиськами, вигоріле на сонці хвилясте волосся заправлене за вухо, руки схрещені на грудях.

— Ти спізналася, — завважив він, дивлячись, як витягаю край сорочки з-під ремня та розв'язую гаманець.

Я позирнула на обрій за ним: краєчок сонця вже виднів над водою.

— На хвилинку, — промурмотіла я.

Вивернула гаманець, і шість цибулястих, укритих білою кіркою піропових камінчиків викотилися мені на розкриту долоню.

Вест аж подався вперед. Витяг із мого ремня лінзу і вставив собі в око, відтак нахилився й заповзвся обережно вибирати шматки й роздивлятися проти сонця, як світло ллється крізь червоний кристал. Гранати не відчищені від домішок, проте це були добрі екземпляри. Кращі за ті, що віддавали в заклад добувачі переді мною.

— А вам, схоже, дісталосся в цей шторм. — Я роздивлялася, як на корпусі корабля сохне свіжа смола там, де під леєрами на правому борті в дереві утворилася тріщинка.

Він не відповів. Усе крутив-перевіряв камені.

Утім, не одна частина судна зазнала пошкоджень. Угорі, на топенанті⁸ грот-щогли⁹, висіла дівчина, лагодячи шкіряні ліктроси¹⁰ на краях вітрил.

Малою я не раз валялася на верхній палубі, роздивляючись, як нагорі, на щоглі «Жайвора», орудує мама, і її темно-руде волосся змійкою звивається по спині, а засмагла брунатна шкіра темніє на тлі хрусткої білої парусини. Я закліпала очима, відганяючи яскравий спогад, поки груди ще не прохромило болем.

— Останнім часом маєш чимало на продаж, — завважив Вест, скидаючи лінзу в долоню.

— Масть пішла. — Я вичікувально сунула пальці за ремінь.

Той задумливо взявся чухати щетину на підборідді — завжди так робив, коли замислювався.

— З фартом іде й біда.

Коли зрештою підвів погляд на мене, очі звузилися.

— Шість мідяків. — Він потягнувся по гаманець на ремені.

Я скинула брову.

— Шість? Та тільки цей спокійно потягне на три мідяки. — І показала на найбільшу жарину на його долоні.

Вестові очі забігали: зиркнув понад моєю головою на причал, на добувачів, перевів погляд на гендлярів за спиною.

— Я б на твоєму місці не брав на острів понад шість мідяків, — пояснив він і витягнув гроші з гамана. — Решту віддам наступним разом.

Я стиснула зуби й кулаки. Платить мені лише половину від належного й виставляє це так, ніби послугу робить! Аж кров у жилах скипіла. Ні, у цьому світі так не ведеться.

— Без тебе розберуся. *Десять* мідяків — або шукай собі інших продавців.

Висмикнула в нього лінзу і простягнула долоню ківшиком. Він мені заплатить, бо не купує гранатів більше ні в кого на Джевалі. Тільки в мене. За ці два роки не придбав жодного шматочка в когось іншого.

Вест затиснув камені в кулаці, аж кісточки побіліли; щелепа нервово засмикалася. Поліз у кишеню і пробурчав щось, чого я не розчула.

— Маєш продавати менше за один раз.

Підраховуючи монети, він геть стишив голос.

Він мав рацію. Річ відома. Проте мати *водночас* схованки і грошей, і дорогоцінного каміння на острові було ще небезпечніше. Монетки дрібніші, їх легше заховати, і ліпше мати лише щось одне, чого жадають інші.

— Сама знаю, що робити, — кинула таким тоном, ніби певна.

— Як наступного разу не з'явишся, то зрозумію, у чому річ.

Він чекав, що зведу на нього очі. Нескінченні дні на палубі корабля просотали йому шкіру глибокою жовтаво-коричневою фарбою, а очі висвітлили, і вони стали мов уламки жадеїту¹¹, що його моя мати по кількох зануреннях віддавала мені на шліфування.

Вест пересипав мені в долоню монети, я сунула їх у гаманець, сховала за пазуху й різко розвернулася. Пірнула назад у натовп джевальців, і мене заковтнула юрма несвіжих тіл, а в горлянці ніби застрягнув твердий клубок. Важкість монет, що відтягували гаман, тривожила, а Вестові слова важким каменем ворушилися десь на краєчку свідомості. Може, він має рацію. Може...

Озираючись і звелася навшпиньки, намагаючись роздивитися його понад головами добувачів, що юрмилися між мною і «Жоржиною». Та Вест уже пішов.

⁷ Кнехт (*мор.*) — тумба на причалі, до якої канатами прив'язують судно для стоянки. Парні кнехти встановлюють на палубі суден, вони слугують для кріплення тросів і канатів.

⁸ Топенант (*мор.*) — канат для управління вітрилами.

⁹ Грот-щогла (*мор.*) — друга, як правило, найвища щогла на дво- чи трищоглових суднах, хоча може бути і єдиною щоглою на кораблі.

¹⁰ Ліктрос (*мор.*) — трос, яким обшивають крайки вітрил, щоб запобігти їх передчасному зношуванню.

¹¹ Жадеїт — зеленкуватий мінерал.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Коли повернулася на берег, Кой чекав у ялику. Вдивлявся у брижі на воді, а вітер розвівав його темне волосся. Уперше ми зустрілися, коли він кинувся пливти до мене від берега й зіштовхнув з обмілини, де я рибалила. Відтоді не випускав мене з виду.

— А де решта? — спитала, жбурляючи мідяк у повітря, а ремінь — усередину човна.

Він упіймав монетку, сунув у гаман, що висів на щоглі.

— Досі возяться з торговцями.

Щойно розпущене вітрило піймало вітер, ялик перехилився набік і стрімко полетів від берега. Я застібнула ремінь, а Кой через плече ласо зиркнув на мої інструменти. Він уже мене обкрадав, хоча жодного разу не засвітився. Кілька разів міняла сховки, а їх усе одно хтось відшукував. Добувачі — хлопи брутальні, суворі, однак не дурні, Кой так точно. А йому ще й доводиться годувати більше ротів, ніж решті.

На його шиї висіла бабуся, ще й сестра з братом, і через це він став небезпечнішим за всіх острів'ян. Нести за когось відповідальність — найтяжче прокляття і на Джевалі, і в морі, навіть на Звуженні. Єдина можливість якось убезпечитись — цілковита самотність. Це чи не перша наука, що я здобула її від Сента.

Біля бар'єрних островів усе ще маяла «Жоржина» — на темному тлі нового шторму, що настигав удалині. Цей, схоже, ще гірший за попередній, однак, судячи з поведінки хмар і вітру, видихнеться, перш ніж сюди дістанеться. Утім «Жоржина» та інші кораблі задля безпеки, найімовірніше, до ранку відстоюватимуться на причалі.

— І що ти робитимеш з грошвою, Фейбл? — спитав Кой, забираючи швартови.

Я задивилася, як мотузка намотується на його загрубілу долоню.

— Якою грошвою?

Він ніби розвеселився, між губами зблиснула низка зубів.

— Я ж знаю, що ти продаєш усі ці піропи, які понакопуєш. Та от не можу втямити, на що збираєшся витратити всю цю монету. Купиш човна? Закрутиш обладку з торговцями?

— Та не так уже й багато накопала тих піропів. — Я знизала плечима, намотуючи пасмо на палець. На сонці волосся набуло відтінку потьмянілої міді. — Не більше ніж зазвичай.

Він вишкірився, відкинувшись на ніс ялика, аж лікоть висунувся за борт.

— А знаєш, чому я тебе відразу так незлюбив?

— І чому? — Я повернула йому посмішку.

— Не тому, що ти брехуха. На цьому острові всі брехуни. З тобою така біда, Фейбл, що ти класна брехуха.

— Еге ж, ну а я тебе, Кою, одразу дуже полюбила.

Той зареготав і підтягнув вітрило, уповільнивши хід ялика.

— От бачиш? Я ж тобі мало не повірив!

Я стала на краєчок і пірнула в холодну воду, відтак піднялася на поверхню. Коли випірнула, Коїв човен уже прямував до південного рифу, лиш борозна за ним біліла. Перевізник не озирався, і я повільно попливла у протилежному напрямку, намагаючись економити сили. М'язи й кістки досі були як варені, однак перепочити найближчим часом не випадало. Не тоді, коли добувачі звертають на мене таку пильну увагу. Єдине, що варто тепер зробити, — якомога швидше назбирати решту грошей, потрібних на те, щоб звідси вшитися.

Знайшла жовте «морське віяло», затягнула ремінь і запрацювала легеньми, вдихаючи й видихаючи в завченому ритмі.

Коли межі ребра зблиснув той гострий спалах, я пірнула, стрімко падаючи на дно та здіймаючи навколо закручені фонтанчики рибок, що зблискували лускою. Не стала гаяти час, миттю спустилася до розколини. М'який наспів жарин танцював на шкірі, я повитягувала з ременя інструменти й узялася до роботи, щосили гатячи молотком і відпрацьовуючи нову смугу каменю. Тут переважали самі корали й базальт, проте десь двома футами нижче пробилася гладенька поверхня піропового кавалка. Шматок виявився невеликий, тож його легше буде відколоти, от тільки подальші пошуки можуть забрати весь день.

Відвела руку назад, сперлася на риф і занесла молоток. Скерувала зубило під прямим кутом — невеликий уламок відколовся з притишеним водою цоканням.

І тут рука зіслизнула й напоролася на гострий край: над головою майнула тінь, занутивши мене в темряву. Я смикнулася й випустила молоток, серце закалатало, з легень вихопилося повітря. Крутнулася, втискаючись під виступ скелі й затиснувши в похолотій руці зубило. Нагорі, біля хребта, пропливала зграйка китових акул, протинаючи сніп сонячних променів, що зазирали сюди з поверхні. Я полегшено розсміялася й випустила ще хмарку бульбашок, заціплений у грудях біль трохи відпустив. От тільки повітря треба ковтнути.

Відштовхнулася від скелі, пропливла між двома акулами, випростала руку й провела по гладенькій, поцяткованій плямками шкірі. Перед обличчям промаяли прудкі хвости. Усміхнулася й рушила до озерець світла, що мерехтіли вгорі.

Та щойно впливла на поверхню, щось ухватило за руку і знову занурило під воду — я не встигла й повітря хапнути. Скрикнула під водою, випустивши рештки кисню, і крутнулася, намагаючись вивернутися.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ